

مولوی، دیوان شمس، غزل شماره ۱۴۴۵

من دل‌ق‌گرو کردم عریان خراباتم
خوردم همه رخت خود مهمان خراباتم

ای مطرب زیبارو دستی بزن و برگو
تو آن مناجاتی من آن خراباتم

خواهی که مرا بینی ای بسته نقش تن
جان را نتوان دیدن من جان خراباتم

نی مرد شکم خوارم نی درد شکم دارم
زین مایده بیزارم بر خوان خراباتم

من همدم سلطانم حقا که سلیمانم
کلی همه ایمانم ایمان خراباتم

با عشق در این پستی کردم طرب و مستی
گفتم چه کسی گفتا سلطان خراباتم

هر جا که همی باشم همکاسه او باشم
هر گوشه که می کردم گردان خراباتم

گویی بنما معنی برهان چنین دعوی
روشنتر از این برهان برهان خراباتم

گر رفت زر و سیمم با سینه سیمینم
ور بی سر و سامانم سامان خراباتم

ای ساقی جان جانی شمع دل ویرانی
ویران دلم را بین ویران خراباتم

گویی که تو را شیطان افکند در این ویران
خوبی ملک دارد شیطان خراباتم

هر گه که خمش باشم من خم خراباتم
هر گه که سخن گویم دربان خراباتم